

MELIKA SALIHBEGOVIĆ

In memoriam

B.Ć.¹

A onda je danima padala kiša, baš kao
da zbog tebe pada. Da ti bude teža
zemlja. Jer samo iz nadojene utrobe izniče bogat plod
i samo iz mrtva čovjeka obla uspomena

I danas opet pada raskošna kiša
Odavna već ne prolazim kraj mjesta
na kom sam te srela posljednji put
Oslikano oko: lijevo od mene "Stari paviljon"
a iza tvojih leđa park; s bijelim nišanima

Sjećam se: nisu ti od tvoga smijeha poigrali
samo rubovi usana. Smijalo se cijelo tvoje
veliko tijelo, i ni slutila tada nisam
kako mnogo praznine ono ispunjava

Ko sad umjesto tebe zaprema taj prostor?

(Život nije, znam, slučajna geometrija)

Tako ga je mnogo, preveć ga je, do beskraj
pa ipak nas, po nekom zakonu, istišće
iz sebe. Gomilaju se na istim mjestima
druga tjelesa. Trupla različitih razmjera.
Crteži, skice samo, nedovršenih bića

¹ Pjesma je napisana pod ranijim prezimenom, pa je ostavljam ovdje tako, kao i cijeli originalni tekst pjesme. Boris Ćorić bio je "slučajan" i kratkotrajan prijatelj Iz Instituta za jezik, čovjek koji se jedini usudjivao, u komunističko nevrjeme, poštivati otvorenu odanost ovog autora Božanskom.

I šta je danas s vijencem praznine
koja opkružuje nekog ko staje baš
tamo gdje sam zadnji put vidjela tebe?

Jesi li već bio dobio poziv? Žurno si,
kažu, završavao svoj grob
I tada je, pričaju i to, danima padala kiša

Meni si morao reći, Borise!
Ili je to tajna koja se nikom ne povjerava?
Primi li se sa strahom, pritaji se samo u
slutnji da u riječi ne postane još strašnija
Ako s radošću, onda se skriva, ljubomorno,
iza šutnje, ko čedna ljubovca

A sve je plàvio tvoj osmijeh

Pa ipak, znam, moralo ti je biti pomalo
teško što me u ovoj hladnoj ostavljaš kiši
jer istoj smo Istini, Borise, samo različito
u Lice gledali, ti i ja

Kad i meni stigne poziv, i moje vrijeme
Dođe, da napustim ova mjesta na kojima se,
kao da prostora dovoljno nema, tiskaju
trupla i vijenci praznine stvaraju oko njih
(jer su tijela odušena većih razmjera makar
i sićušna bila)
voljela bih da tad i poslije mene dugo, da
dugo pada kiša. I umjesto od blízih
da budem oplakana od neba

(Sarajevo, travnja/marta 83, Foča, 14. travnja/marta 85.)